

Arrest

**nr. 81 532 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 18 oktober 2010 het Rijk binnen en dienden op 20 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 14 februari 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw B. F. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn en afkomstig te zijn uit Ferizaj. Tijdens de oorlog in Kosovo bent u met uw gezin gevlucht naar het vluchtelingenkamp Salvatore in Bujanovac in Servië. Daar heeft u acht jaar verbleven in tenten. Uw dochter trouwde er met S. A.. S. A. sloeg haar en bedreigde jullie. Omwille van de problemen met uw schoonzoon en vanwege de moeilijke leefomstandigheden in het kamp Salvatore bent u met uw gezin uit Bujanovac vertrokken. U bent opnieuw naar Kosovo verhuisd, meer bepaald Kosovopolje, waar u nog ongeveer twee maand heeft verbleven. U bent daarna teruggekeerd naar Ferizaj. Omdat Albanezen uw huis hadden ingenomen verbleef u met uw gezin bij een zekere B.. Op een avond vielen drie Albanezen in het huis binnen en verkrachtten u en uw dochter E. en sloegen uw man waarbij hij zijn been brak. Uw dochters S. en S. zijn de volgende dag naar KFOR gegaan. Zij zijn langsgekomen om de ouders te zoeken maar hebben hen niet gevonden. U bent dan in oktober 2010 uit Kosovo vertrokken en heeft op 20 oktober 2010 in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een Kosovaarse geboorteakte, afgegeven op 3 september 2010; een Kosovaarse huwelijksakte, afgegeven op 3 september 2010; een Kosovaars nationaliteitsbewijs, afgegeven op 7 september 2010; een Kosovaarse geboorteakte op naam van uw man, afgegeven op 3 september 2010; een Kosovaarse geboorteakte op naam van uw dochter Marjan, afgegeven op 3 september 2010; een Servische geboorteakte op naam van uw dochter S., afgegeven op 11 januari 2008.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst rijzen er algemene geloofwaardigheidsproblemen bij uw asielrelaas. Diverse tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw familieleden, vaagheden en gebrek aan geloofwaardige bewijzen, zetten de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling, in die mate zelfs dat het voor de Belgische asieldiensten onmogelijk wordt om de ware toedracht van de door u aangehaalde feiten te achterhalen.

Zo dient er gewezen te worden dat u verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten (CGVS I, p.2). en legt ten bewijze hiervan documenten neer. Toch rijzen er vragen bij de authenticiteit van de door u en uw dochter neergelegde identiteitsdocumenten uit Kosovo. Zo is uw geboortedatum op uw geboorteakte 31/12/1963 maar zou u geregistreerd zijn op 16/01/1963 – bijna een jaar voor uw vermelde geboorte. Tevens blijkt uw geboortedatum op de geboorteakte van uw dochter Marjan 01/01/1968 te zijn. Op uw huwelijksakte blijkt er dan weer 01/01/1963 te staan. Uw geboorteplaats blijkt eveneens anders te zijn op uw huwelijksakte – Vushtri – dan op de geboorteakte van uw dochter E. – Ferizaj. Ook de gemeente waar u geregistreerd zou zijn blijkt op drie van de documenten anders te zijn, hoewel ze allemaal binnen vier dagen werden afgehaald. Op uw huwelijksakte staat Vushtri vermeld, op de geboorteakte van E. F. en op uw nationaliteitsbewijs staat Kosovopolje. Eveneens kan opgemerkt worden dat uw naam op twee verschillende wijzen geregistreerd staat. Op de geboorteakte van E. staat "H." terwijl op de overige Kosovaarse documenten "A." staat. Ook valt het op dat u verklaart dat de meisjesnaam van uw moeder O. is terwijl op uw geboorteakte "Ramadan" staat (CGVS I, p. 4). Ook de geboortedatum van uw man V. verschilt tussen zijn geboorteakte – 18/09/1949 – en de geboorteakte van E. – 18/03/1949. Verder kan nog vastgesteld worden dat er geen stempel staat op uw huwelijksakte. Dergelijke vaststellingen maken dat deze door u neergelegde documenten weinig geloofwaardigheid kunnen worden toegekend, wat tevens de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnt.

Verder zijn uw verklaringen en die van uw zoon en dochter aangaande uw recente verblijf in Ferizaj dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zijn er onderlinge tegenstrijdigheden op te merken tussen jullie verklaringen omtrent plaatsen waar jullie sinds de Kosovaarse oorlog hebben verbleven. Uw dochter verklaart eerst dat jullie tijdens de oorlog verhuisd zijn van Ferizaj naar Kosovopolje en daar ongeveer twee jaar hebben verbleven. Vandaar zouden jullie dan naar Bujanovac zijn gegaan waar u vijf of zes jaar zou hebben verbleven. Daarna zouden jullie opnieuw naar Ferizaj zijn verhuisd (CGVS 10/20610 I, p. 3-4). Later verklaart zij dan dat jullie tijdens de oorlog in Kosovo naar Bujanovac zijn gevlucht waar jullie acht jaar zouden hebben verbleven. Vandaar zouden jullie verhuisd zijn naar Kosovopolje waar jullie nog twee jaar zouden hebben gewoond vooraleer naar Ferizaj te zijn teruggekeerd (CGVS 10/20610 II, p. 3). Uw zoon verklaart dan weer dat jullie tijdens de oorlog van Ferizaj naar Kosovopolje verhuisden en daar dan twee jaar zouden hebben gewoond. Vandaar zouden jullie dan naar Bujanovac zijn verhuisd. Van Bujanovac zouden jullie dan meteen naar Ferizaj zijn verhuisd (CGVS 10/20609 II, p. 2-3). U verklaart ook eerst – overeenkomstig jullie verklaringen – dat jullie eerst twee jaar in Kosovopolje hebben gewoond vooraleer naar Bujanovac te zijn verhuisd (CGVS I, p. 3). Later beweert u echter in strijd hiermee meteen tijdens de oorlog in

Kosovo naar Bujanovac te zijn gegaan en van Bujanovac naar Kosovopolje. U verklaart dan bovendien slechts enkele maanden in Kosovopolje te hebben gewoond in plaats van twee jaar (CGVS III, p. 3). Dat jullie verklaringen over jullie woonplaatsen in dergelijke mate verschillen van elkaar wijst op het ongeloofwaardige karakter van uw recent verblijf in Kosovo.

Verder blijken uw verklaringen aangaande – uw verblijf in – Ferizaj strijdig met die van uw zoon en dochter. Zo beweert E. dat het huis in Ferizaj leeg stond waardoor jullie er in konden trekken (CGVS 10/20610 II, p. 10). Dat u verklaart dat jullie in het huis van jullie buur B. hebben gewoond omdat er Albanezen woonden in jullie huis haalt de geloofwaardigheid van jullie recente verblijf in Ferizaj verder in ernstige mate onderuit (CGVS I, p. 3 en III p. 9). E. verklaart daarnaast dat jullie geen burens hadden in Ferizaj wanneer jullie er terugkwamen. Uw zoon daarentegen beweert dat er aan beide kanten van het huis Albanezen woonden (CGVS 10/20610 II, p. 9, CGVS 10/20609 II, p. 8). Wat betreft B., de enige persoon die jullie nog kennen in Ferizaj, zijn jullie verklaringen bovendien vaag en incoherent. Zo kent niemand van jullie de achternaam van B., hoewel u verklaart dat jullie in zijn huis zouden hebben verbleven (CGVS III, p. 3, CGVS 10/20610 II, p. 9, CGVS 10/20609 II, p. 9). Verder verklaart u dat hij slechts twee zonen had. E. beweert dan weer dat hij drie zonen en twee dochters heeft. Uw zoon beweert dat hun gezin uit vijf personen bestaat.

Ook beweert u – net als uw zoon en dochter – dat er geen Roma's meer wonen in Ferizaj en dat er geen vertegenwoordiger voor de Roma meer was (CGVS III, p. 7, CGVS 10/20610 II, p. 10, CGVS 10/20609 II, p. 9). Dit is echter in strijd met op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie waaruit blijkt dat er wel nog Roma in Ferizaj wonen en dat de lokale Roma-leider M. J. heet. Dat uw zoon bovendien beweert dat het UCK nog steeds actief is in Kosovo en met tanks zou rondrijden draagt bij tot ongeloofwaardigheid van jullie recente verblijf in Kosovo, net als zijn bewering dat UNMIK jullie Kosovaarse documenten zou hebben afgegeven (CGVS 10/20609 I, p. 6-7, II, p. 10). Sinds de onafhankelijkheid van Kosovo in 2008 geeft de Republiek Kosovo zelf de identiteitsdocumenten uit. Het UCK is sinds 2001 ontwapend en niet meer zichtbaar in het straatbeeld. Ook uw bewering dat er geen Kosovaarse politie aanwezig is in Kosovo is incorrect volgens informatie op het Commissariaat-generaal. Wanneer u hier vervolgens mee geconfronteerd wordt en gewezen wordt op het feit dat er Ashkali werkzaam zijn bij de politie in Ferizaj antwoordt u louter het niet te weten. (CGVS I, p. 5 en 7).

Verder blijkt de kennis van uw zoon en dochter over Ferizaj uitermate beperkt waardoor nog meer twijfel gewekt over uw bewering recent in Ferizaj te hebben verbleven. Zo weten zij beide niet welke straten er uitkomen op uw straat (CGVS 10/20610 II, p. 9, CGVS 10/20609 II, p. 9). Evenmin blijkt uw zoon te weten welke straten men passeert op de weg van uw huis naar het gemeentehuis van Ferizaj, wat merkwaardig is daar hij wel laat uitschijnen de weg te kennen (CGVS 10/20609 II, p. 9). Ook op de vraag welke gemeenten er rond Ferizaj liggen kan noch uw dochter noch uw zoon een antwoord geven. Het enige dat E. het Commissariaat-generaal hierover kan meegeven is dat de “dorpen” Prishtina en Kosovopolje rond Ferizaj liggen, wat bovendien incorrect is (CGVS 10/20610 II, p. 11, CGVS 10/20609 II, p. 10).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept wordt aan het administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u uw recent verblijf in Kosovo niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw problemen in Kosovo.

Verder dient echter ook te worden nagegaan of uw problemen in Servië geloofwaardig zijn, of u er de nationaliteit had en/of u er een gegronde vrees dient te koesteren zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u – in tegenstelling tot uw zoon - geen enkel Servisch identiteitsdocument kan voorleggen. Doordat u, uw dochter en uw zoon tegenstrijdige verklaringen neerleggen aangaande jullie verblijf in het vluchtelingenkamp van Bujanovac, kan er ook hieraan geen geloof worden gehecht. In overeenstemming met wat hierboven reeds werd aangehaald over de tijdstippen dat jullie in Kosovo zouden hebben verbleven, kan bij uitbreiding dit ook gesteld worden over jullie vermeend verblijf in het kamp van Bujanovac. Zo verklaart uw dochter lang, misschien wel vier à vijf jaar in Bujanovac te hebben verbleven (CGVS 10/20610 I, p.4), terwijl u en uw zoon stellen wel acht jaar in Bujanovac te hebben verbleven (CGVS III, p.3, CGVS 10/20609, p.3).

Daarenboven draagt ook de vaagheid van uw verklaringen en die van uw zoon en dochter over uw verblijf in Bujanovac nog verder bij aan ongeloofwaardigheid van uw verblijf aldaar. Zo kent noch u noch uw zoon de naam van de leider van het vluchtelingenkamp. Dit is zeer bevreemdend, zeker gezien jullie beweren daar acht jaar te hebben gewoond – en het volgens uw zoon steeds dezelfde persoon is geweest (CGVS III, p. 3, CGVS 10/20609 I, p. 3). Uw dochter zegt dat iedereen hem H. noemt. Zij heeft echter geen idee of dat al dan niet zijn echte naam is en ook zijn achternaam dient zij het Commissariaat-generaal schuldig te blijven (CGVS 10/20610 II, p. 3). Bovendien blijkt dat niemand van jullie al gehoord heeft van de organisatie Praxis (CGVS III, p. 4, CGVS 10/20610 II, p. 4,

CGVS 10/20609 II, p. 5). Dit is een organisatie die zich sinds juni 2004 actief bezighoudt met het verlenen van hulp aan Roma's die zich wensen in orde te stellen met alle officiële Servische documenten. Om zoveel mogelijk Roma's te bereiken, onderneemt Praxis jaarlijks verschillende veldbezoeken, onder meer in Roma-nederzettingen in Bujanovac. Het is hoogst merkwaardig dat jullie deze organisatie niet kennen gezien uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij de voorbije jaren verschillende keren zijn langs geweest in het vluchtelingenkamp Salvatore. Verder blijken uw zoon en dochter nauwelijks iemand van de bewoners van het kamp te kennen. Zo kent uw zoon niet eens de namen van de mensen die in de barak naast die van jullie woonde (CGVS 10/20609 II, p. 11). Uw dochter beweert de familie H., die naast jullie woonde, te kennen en een zekere E. – van wie zij de achternaam echter niet kent. Andere namen van kampbewoners dient zij echter schuldig te blijven (CGVS 10/20610 II, p. 7). Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw zoon uitlegt hoe men van het kamp naar het gemeentehuis van Bujanovac gaat maar dat hij niet weet hoe de straat heet waar het gemeentehuis gelegen is, noch wat de naam is van de hoofdstraat waarlangs men zou moeten gaan (CGVS 10/20609 II, p. 5). Uw dochter verklaart dat men om van het kamp naar het gemeentehuis te gaan door de Albanese en de Romawijk dient te gaan. Hoe deze wijken dan wel heten weet zij echter niet. De naam van de straat waar het gemeentehuis gelegen is kent zij evenmin (CGVS 10/20610 II, p. 6). Zij verklaart in dit verband dat straatnamen haar niet interesseerden, wat geen afdoende verklaring is voor haar gebrekkige kennis, temeer daar jullie er acht jaar zou hebben gewoond.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de enige documenten die jullie van dit achtjarige verblijf in Servië neerlegt een kopie van het nationaliteitsbewijs van D. en kopie van de geboorteakte van S. zijn. Alle andere documenten zouden verbrand zijn in een brand in het kamp. Jullie verklaringen met betrekking tot deze brand komen echter niet overeen waardoor er dan ook weinig geloof aan kan worden gehecht – wat meteen ook de geloofwaardigheid van uw verblijf in dat kamp verder onderuit haalt. Zo beweert u op het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de brand 3,5 jaar geleden (op het moment van het gehoor drie jaar geleden) is voorgevallen. Op het tweede gehoor – een half jaar later – zou de brand pas twee jaar geleden zijn voorgevallen. Uw dochter zegt eerst dat deze brand drie of vier maand voor jullie vertrek vanuit Bujanovac naar Kosovo voorviel. Later blijkt zij dan opeens zelfs niet bij benadering te weten wanneer de brand voorviel (CGVS 10/20610 I, p. 9, II, p. 7). Uw zoon verklaart aanvankelijk dan weer dat de brand een paar weken voor jullie vertrek naar Kosovo plaatsvond waarna ook hij zijn verklaring later wijzigt en verklaart dat jullie twee of drie dagen na de brand zijn vertrokken uit Bujanovac (CGVS 10/20609 I, p. 3, II, p. 7). Verder dient hierover opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat jullie in 2010 zijn vertrokken uit Bujanovac (CGVS 10/20609 II, p. 2-3). Uit de verklaringen van uw dochter blijkt dat jullie eerder rond 2007 of 2008 naar Kosovo gingen. Hieruit blijkt dat zij de brand jaren eerder situeert dan uw zoon. Daarenboven beweert uw zoon eveneens dat de brand in 2008 of 2009 voorviel wat manifest in strijd is met zijn verklaring dat de brand twee of drie dagen – tot enkele weken – voor jullie vertrek naar Kosovo samenviel in 2010 (CGVS 10/2009 II, p. 3 en 7). Dergelijke onsamenhangende verklaringen maken dat de brand in het vluchtelingenkamp Salvatore waarin al jullie identiteitsdocumenten van Servië zouden zijn verbrand geenszins geloofwaardig kan worden geacht. Bovendien is het bevreemdend dat de identiteitsdocumenten van uw dochter zouden zijn verbrand hoewel zij beweert al na zes maanden in dat kamp te hebben gewoond, in 2001 getrouwd geweest te zijn en bij haar man in Bujanovac te hebben gewoond (CGVS 10/20610 II, p. 4).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke bij het asiëldossier werd gevoegd, blijkt verder dat er een grote brand rond 29-30 oktober 2002 het vluchtelingenkamp van Bujanovac heeft vernield. Het vluchtelingenkamp bestond destijds uit 25 tenten en er waren rond de 150 bewoners. Na deze brand werden de bewoners initieel vanaf december 2002 in een school ondergebracht. Vanaf 2003 werd er dan gestart met het Collective Center, waarbij er twee onderdelen waren : de zogenaamde Salvatore Tent en de Technische School. Diverse NGO's hebben infosessies en trainingen georganiseerd en – ondanks de moeilijkheden – werd er voortdurend gewerkt aan een verbetering van de levensomstandigheden. Deze informatie staat haaks op uw verklaringen over het kamp in Bujanovac.

Wat betreft het neergelegde nationaliteitsbewijs en geboorteakte dient vastgesteld dat het in beide gevallen een kopie betreft wat de bewijswaarde ervan dan ook ernstig relativeert. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is.

Gezien u het Commissariaat-generaal geen zicht heeft gegeven aangaande uw verblijf van de laatste jaren kan dan ook geen uitspraak gedaan worden over de nood aan bescherming. Aldus dient u het Vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming te worden geweigerd.

De door u neergelegde medische attesten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat dit betreft dient gezegd dat zij wijzen op uw algemene psychische toestand en geen betrekking hebben op uw asiërelaas. Daarenboven dient gesteld dat het attest voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gebaseerd is op een eenmalige consultatie van een huisarts. Het attest van de psycholoog van

het Rode Kruis is eveneens gebaseerd op een eenmalige consultatie en vermeldt dat er bijkomend psychiatrisch onderzoek dient te worden verricht om een diagnose te kunnen stellen. Deze beide attesten zijn dan ook niet in staat bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Ook inzake de asielaanvraag van uw dochter, E. B. (O.V. 6.707.909) en uw zoon D. B. (O.V. 6.707.906) werd besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3 De bestreden beslissing voor mevrouw B. E. (tweede verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn en afkomstig te zijn uit Ferizaj. U weet niet welke nationaliteit u bezit. Wanneer de oorlog in Kosovo begon bent u met uw familie verhuisd naar het vluchtelingenkamp Salvatore in Bujanovac in Servië. Daar heeft u acht jaar gewoond en trouwde daar met S. A.. Enkele weken voor uw vertrek uit Bujanovac brak er een brand uit in het kamp waardoor uw identiteitsdocumenten en vluchtelingenkaart vernietigd werden. Omdat er geen werk was in Bujanovac en omdat Roma niet gerespecteerd werden zijn jullie opnieuw verhuisd naar Kosovo. Daar verbleven jullie twee jaar in Kosovopolje waarna jullie opnieuw naar Ferizaj zijn verhuisd. Daar vielen drie Albanezen uw huis binnen en hebben u en uw moeder verkracht en uw vader zijn been gebroken. De volgende dag zijn uw ouders naar de politie gegaan om dit aan te geven. U bent in oktober 2010 uit Kosovo vertrokken en heeft op 20 oktober 2010 in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt een Kosovaarse geboorteakte neer, afgegeven op 3 september 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw moeder, F. B., ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake F. B. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bij gevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.4 De bestreden beslissing voor mijnheer B. D. (verzoeker) luidt als volgt

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn en afkomstig te zijn uit Ferizaj. Tijdens de oorlog in Kosovo bent u met uw gezin gevlucht naar Kosovopolje waar u ongeveer twee jaar heeft verbleven. Omdat jullie daar omwille van pesterijen van Albanezen niet meer konden blijven zijn jullie verhuisd naar het vluchtelingenkamp Salvatore in Bujanovac in Servië. Daar heeft u acht jaar verbleven. Vanwege de moeilijke leefomstandigheden in dat kamp zijn jullie dan opnieuw met uw gezin naar Ferizaj verhuisd. Omdat jullie oude huis leeg stond konden jullie er opnieuw intrekken. Daar werd u op een avond gepest door enkele Albanese jongeren. Zij beledigden u en sloegen en schopten u, waarbij u gewond geraakte aan uw been. U bent dan op 18 oktober 2010 uit Kosovo vertrokken en heeft op 20 oktober 2010 in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een Servisch nationaliteitsbewijs neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw moeder, F. B., ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake F. B. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bij gevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan het door u neergelegde Servische nationaliteitsbewijs kan gezien uw bedrieglijke verklaringen geen geloof meer worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen één middel in, dat is *"Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."*

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers menen nood te hebben aan internationale bescherming omwille van hun Roma-etnie. Zij zouden Kosovo tijdens de oorlog zijn ontvlucht, vervolgens jarenlang verbleven zijn in een vluchtelingenkamp in Servië, maar uiteindelijk teruggekeerd zijn naar Kosovo omwille van de moeilijke leefomstandigheden in het kamp. Toen zij terug in Kosovo echter werden gevisieerd en belaagd door Albanezen, besloten ze te vluchten naar België.

3.2. Verzoekers voeren aan dat zij ter adstructie van hun Kosovaarse nationaliteit *"verschillende documenten hebben neergelegd"* die *"zij hebben verkregen van de Kosovaarse autoriteiten, zoals de geboortekte, huwelijksakte, e.d."*. Verzoekers *"wensen te wijzen op de situatie in Kosovo"* en argumenteren *"Dat in september 2010 een nieuw rapport werd uitgebracht door Amnesty International "Not welcome anywhere: stop the forced return of Roma to Kosovo", dat zij toevoegen aan het verzoekschrift en waar "in zeer duidelijke bewoordingen kritiek uit op het beleid dat wordt gevoerd inzake (gedwongen) terugkeer van Roma naar Kosovo"*.

3.3. Verzoekers gaan voorbij aan de talrijke motieven weergegeven in de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal concludeerde dat er geen geloof kan worden gehecht aan

verzoekers hun voorgehouden Kosovaarse nationaliteiten en opeenvolgende verblijfplaatsen de voorbije jaren in Kosovo en Servië. De Raad benadrukt verder dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloos is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, in het geval ernstige juridische en materiële moeilijkheden om een sluitend bewijs voor te leggen, worden aangetoond op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

3.4. Vooreerst kan worden vastgesteld dat de neergelegde documenten klaarblijkelijk onbetrouwbaar voorkomen omwille van talrijke, flagrante gebreken zowel op formeel als op inhoudelijk vlak en verzoekers deze niet weerleggen.

3.5. Van een kandidaat-vluchteling mag daarbij worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet. Aldus kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers hem geen zicht bieden op hun verblijfssituaties de voorbije jaren, en derhalve niet toelaten een eventuele nood aan internationale bescherming te beoordelen, wat te wijten is aan hun eigengereid, bedrieglijk handelen nu zij zich beperken tot het neerleggen van documenten die klaarblijkelijk niet authentiek zijn, en hun verklaringen over de meest eenvoudige gegevens als hun eigen, directe leefwereld, sociale omgeving (buren, vrienden) en ingrijpende gebeurtenissen (brand) evenmin kunnen overtuigen. Verder zijn verzoekers hun verklaringen inzake hun opeenvolgende verblijfplaatsen dermate incoherent op verschillende, elementaire punten zoals de duur van hun verblijven en de omstandigheden waarin zij verbleven, dat hieraan geheel geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door verzoekers ingeroepen problemen en gezien zij hun beweerde verblijfplaatsen niet aannemelijk maken, evenmin aan de vervolgingen op deze plaatsen.

3.6. In het verzoekschrift ondernemen verzoekers niet de minste poging om deze vaststellingen te weerleggen en beperken zich tot het louter verwijzen naar de algemene situatie in Kosovo en berichtgeving dienaangaande, waarvan de Raad de relevantie niet inziet nu er geen enkele band wordt aangetoond tussen de verzoekende partijen en Kosovo. Aldus wordt er geen aannemelijke verklaring gegeven voor de door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies die de kern raken van het relaas en pertinent zijn. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Waar de verzoekende partij tenslotte argumenteert *“Dat de situatie in Kosovo voor de Roma zodanig ernstig is dat Amnesty International een moratorium eist voor de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo”* en *“Dat de manier waarop Roma worden behandeld een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM aangezien het een vernederende en mensonterende behandeling is, gezien de omvang van de discriminatie”*, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet). Bovendien is het rapport waarop verzoekers steunen van 2010 en betreft het de situatie in 2009/2010 en de voorgaande jaren en is het dus niet actueel.

7. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK